

[Brusvang.]

vet et meget omfattende og meget sobert arbejde. Måske er vi ikke altid enige med ham, men respekten for hans arbejde skal der ikke være nogen tvivl om.

Jeg sagde om det finanslovsforslag, vi havde sidst, at der ikke var noget at råbe hurra for – det samme kunne man i og for sig sige om dette – og jeg tilføjede: men vi er heller ikke i nogen katastrofal situation. Men her vil jeg dog gerne gøre en tilføjelse, når jeg har sagt, at der ikke er noget at råbe hurra for. Jeg mener at kunne se i dette finanslovsforslag, at der alligevel er tale om – for at blive i billedsproget – at kaptajn og officerer er blevet opmærksomme på nødvendigheden af en kursændring. Det er det, augustforliget er udtryk for. Vi har haft vor betænkelighed om, hvorvidt augustforliget er fuldt tilstrækkeligt, og det har vi sagt til regeringen flere gange, men augustforliget er givetvis en god ting.

Så står vi også i den ejendommelige situation i dag, at vi ligesom laver regning uden vært. Ganske vist har vi statsministerens ord for – et ord, som vi naturligvis har tillid til – at mæglingsforslaget har 99,9 pct. chance for at blive vedtaget, og endvidere, at det holder sig inden for de 2 pct. Men vi ved også, at det fra anden side siges, at det med de 2 pct. ikke holder stik. Vi kan altså måske alligevel komme i den situation, at når værten kommer til stede, om jeg så må sige, og regningen skal gøres endeligt op, så ser billedet noget anderledes ud. Centrum-demokraternes indstilling er den, at så må vi altså gøre regnestykket op på et senere tidspunkt, og er der brug for en yderligere finanspolitisk stramning, så ved finansministeren, at han kan regne med vor støtte, og vi har også peget på den vej, vi mener man i så fald må gå, nemlig en momsforhøjelse.

Så blot om finanslovsforslaget i øvrigt dette, at vi jo har fulgt den praksis, som vi har søgt at følge ved tidligere lejlighed, at vi har søgt at spille rollen som dronningens loyale opposition, vi har søgt at støtte regeringen til at få en fornuftig finanslov igennem. Men vi har som ved tidligere lejlighed sagt, at der for os er visse helt ufravigelige synspunkter, politiske standpunkter, som vi må have lov til at markere, og det har vi gjort. Derved er det klart for enhver, at CD har kunnet bevare sin selvstændighed, har kunnet bevare sin identitet, også i et meget snævert samarbejde med regeringen.

Dernæst vil jeg gerne benytte lejligheden til at tale lidt om den konflikt, der har været på Berlingske Tidende, og det sker i form af en række spørgsmål til socialministeren.

Ingen skal være i tvivl om, at vi kan se alvoren for typograferne i dette. Jeg ville også som jurist protestere voldsomt, hvis jeg kom ud for, at staten pludselig kunne anskaffe et computeranlæg, så 9 ud af 10 jurister eller noget i den retning blev overflødiggjort. Men ikke desto mindre står man i dag i en situation, hvor man spørger, når man ser på den konflikt, der løber, og som er en overenskomststridig konflikt: finder socialministeren det rimeligt og rigtigt, at skattemidler bruges til at forlænge en overenskomststridig konflikt? Jeg har stillet dette spørgsmål tidligere til ministeren, men jeg fik egentlig ikke rigtig noget svar, for svaret var blot en fortolkning af bistandsloven: at ingen skulle lide nød.

Selvfølgelig er der ingen i denne sal, der ønsker, at folk ikke skal have tag over hovedet, eller at de ikke skal have det fornødne til at spise og drikke. Men er det ikke, ligesom om strejkevåbnet er blevet noget nedvurderet? Er vi ikke kommet dertil, hvor strejker som sådanne ikke er noget, man længere ofrer noget for? Det er ikke noget, man længere tager så højtideligt, fordi man jo ikke bringer noget offer i den forbindelse.

Derfor spørger jeg konkret socialministeren: er det rigtigt, at når man deltager i en overenskomststridig aktion, så kan man, hvis man f. eks. mangler til bilen, hvis man mangler afdrag på farvefjernsyn og den slags ting, blot hente dette på bistandskontoret? Jeg vil også gerne konkret vide fra socialministeren: hvordan er den tilbagebetalingspligt, som er der, ikke som noget obligatorisk i den slags situationer, men som noget, man sådan nærmest har henstillet fra socialministeriets side, blevet administreret i praksis? Er der her en forskel på den praksis, man følger i socialdemokratisk ledede kommuner og i konservativt ledede kommuner? Der bør i hvert fald være en vis enhed på dette punkt her i landet.

Jeg vil videre konkret spørge socialministeren: hvilke erfaringer har man med hensyn til tilbagebetalingspligtens gennemførelse i praksis? Er det sådan, at erfaringen har vist, at disse krav normalt overhovedet ikke bliver gennemført? Det vil jo også være en ting af interesse at vide i denne sammenhæng.

Endelig vil jeg gerne stille det konkrete